

Rond diezelfde tijd en in navolging van de hereniging van de judo-groeperingen wil Pingen ook het karate, het *kempo* en het taekwondo binnen de NJJB halen. Er worden gesprekken opgestart over samenwerking. Met steun van de NSF sluiten zeven 'karate'-organisaties een samenwerkingsovereenkomst. Er valt immers subsidie te halen en via de NJJB kunnen de bonden ook aansluiten bij internationale wedstrijden, zoals Europese kampioenschappen karate bij de net opgerichte European Karate Union (EKU). Hoewel Bluming in allerlei interviews

aangeeft dat hij nooit iets met de NJJB te maken heeft willen hebben, is hij gewoon met zijn organisatie aanwezig. Behalve de NKA van Bluming doet ook de Shotokan-ryu van Bontje en Harthoorn mee, evenals de wado Karatedo Bond van Kono, Zwartjes en Tromp. Andere deelnemers zijn de NFJJL (de judo-leraren van de NJJB), de ITF (het taekwondo), maar ook de exotische Okiyama-ryu en de Karate Federatie Nederland van Jan Favier, oud-

Valkenburgerstraat 1965 – dojo Bluming

leerling van Bluming. Er wordt ook direct een eerste gezamenlijke wedstrijd georganiseerd tussen de kyokushin-groepering van Bluming en de wado-groep van Kono, die al opvallend snel is begonnen met wedstrijd-karate. De shotokan is op dat moment nog niet zo ver. De eerste Nederlands kampioenschappen worden georganiseerd op 12 maart 1967 in de Haagse Dierentuin. Eigenlijk twijfelt er niemand aan de krachtsverhoudingen. De NKA-dojo's zijn berucht om de vrij stevige stijlopvatting en meeste *karateka* wagen het niet om de krachten te meten met hen. Sommigen doen het eens en nooit meer. Wedstrijd-karate kent echter een eigen regelgeving en systematiek en dat is voor alle deelnemers nog een ontdekkingstocht.

Kregen we wedstrijdjes, ik meen ook hier in Noord in die sporthallen. Iemand van de bond had gezegd: "we hebben hier een paar Japanners lopen, die kunnen karate, die moeten gaan scheidsrechters". Dat waren jongens van de shotokan of zo, die elkaar kenden. Stonden er drie sensei (leraren), derde danners ofzo, die het wel even gingen bejureren. En wij hadden allemaal mooie kyokushinkai-tekens op. Nou . . . het viel ons wel op, je kon niet winnen bij die wedstrijden. Jan Stapper deed als gele of oranje band ook mee. Die werd zo kwaad. Hij riep: "Dat is niet eerlijk. Op het moment dat ik dat embleem er af haal dan win ik, en op het moment dat ik het laat zitten dan verlies ik weer". Die had op het laatst zijn karatepak omgedraaid zodat het teken aan de binnenkant zat. Toen won hij een wedstrijdje. Die scheidsrechters hadden ze uit Duitsland gehaald. Die hadden ergens iets tegen kyokushin. Misschien hadden ze het wel nog nooit gezien. We verloren alles. Toen brak net niet de pleuris uit. Dat was onze eerste ontmoeting.

⁵Bron: 70 Jaar Judo Bond Nederland, p.97 e.v.

⁶Interview Jan Kallenbach, 7 september 2012.

⁷Krantenartikel 14 maart 1967, krant onbekend